14/12/2020

«Δεν είναι δικά σου κ. Ερντογάν! Τα έκλεψες!»

/ Γνώμες

- Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου Κύπρου

Αυτές τις μέρες εμείς οι Ελληνοκύπριοι αλλά και οι Έλληνες αδελφοί μας, κυρίως, όμως, οι Αμμοχωστιανοί, ας είμαστε ειλικρινείς, περάσαμε και πέρασαν μια μεγάλη δοκιμασία, αν θέλουμε να το δούμε πνευματικά το θέμα. Σαν να βίωσαν μια τρίτη εισβολή. Νιώθω ότι έκλαψε ακόμα κι ο Θεός, με όλη αυτή τη βροχή που έριξε. Λες και ήθελε να τους χαλάσει τη φιέστα, που έστησαν πάνω στο κορμί της Βασιλεύουσάς μας.

Τι παρωδία ήταν αυτή! Τι τσίρκο! Να γλεντούν πάνω στον πόνο των άλλων. Κι εκείνες οι σημαίες της ντροπής πάνω στις πολυκατοικίες! Έστησαν φιέστες πάνω σε γη που δεν τους ανήκει, σφετεριστές αυτοί της γης, του μόχθου και του ιδρώτα γενεών που κατοικούσαν αυτή την ελληνίδα γη, από τα χρόνια του Τεύκρου και της Σαλαμίνας, της Αρσινόης, της Κωνσταντίας, της φράγκικης Φαμακούστας, της Αμμοχώστου, των Βαρωσίων.

Πόσο όμορφα του τα είπε στο βίντεο που ετοίμασε η αγαπημένη Άννα Μαραγκού! Δεν είναι δικά σου, κ. Ερντογάν! Τα έκλεψες! Τα πήρατε με τη βία των όπλων! De facto! Δεν σας ανέχεται αυτή η πόλη. Είστε ξένοι, επήλυδες, βάρβαροι, δεν ταιριάζετε μαζί της. Πόσο ταιριάζουν κι εδώ οι στίχοι του μεγάλου ποιητή μας, του Κώστα Μόντη, που έγραψε για τον Πενταδάκτυλο:
«Απορώ πώς συνεννοούνται μαζί του. Απορώ τι γλώσσα του μιλούν».

Περιμένω, βέβαια, ότι και ο αγαπημένος μου Ποιητής, ο Αμμοχωστιανός Κυριάκος Χαραλαμπίδης, μέσα από αυτόν τον πόνο, θα κυοφορήσει στίχους, που θα μας φορτίσουν συναισθηματικά, θα μας μεταγγίσει την ταραχή της ψυχής του.

Για να γράψω το παρόν άρθρο, συγκινήθηκα από μια ανάρτηση μιας φίλης μου τουρκοκύπριας, σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης, η οποία, όπως πολλοί τουρκοκύπριοι που είναι σωστοί άνθρωποι, αντέδρασε έντονα με τα καραγκιοσλίκια που έκαναν οι Ερντογάν και Τατάρ, με τους κουβαλητούς από την Τουρκία, στην Αμμόχωστο. Δεν χώνεψε αυτή την Ύβρη η φίλη μου η Χούλια και έγραψε αυτό που κάθε νοήμων και εχέφρων άνθρωπος θα σκεφτόταν.

Απορεί πώς μπορούν κάποιοι να απολαμβάνουν τον πόνο των άλλων, να προσθέτουν πόνο στον πόνο τους. Αυτό δεν υπάρχει στον πολιτισμό μας και στον ανθρωπισμό μας, προσθέτει. Αν πονά ο γείτονάς μας, εμείς τον σεβόμαστε, γι’ αυτό δεν ανοίγουμε ούτε το ραδιόφωνο ούτε την τηλεόραση, αλλά συνηθίζουμε στο πένθος του να μαγειρεύουμε και να μοιραζόμαστε το γεύμα μας μαζί του. Πραγματικά, αυτό υπάρχει στην παράδοσή μας. Να παίρνουμε φαγητό στην οικογένεια που έχασε κάποιο προσφιλές της πρόσωπο.

Για τους Αμμοχωστιανούς όντως ήταν πένθος όλο αυτό που έγινε αυτές τις μέρες. Για όλους μας ήταν ένα πένθος. Ένα πένθος που δεν το σεβάστηκαν οι γείτονές μας, αλλά έκαναν την πληγή να κακοφορμίσει ακόμη πιο πολύ. Κόρδωναν σαν γύφτικα σκεπάρνια και με ύφος πομπώδες και σαρκαστικό ανέλυαν τα σχέδιά τους για την πόλη και καλούσαν τον κόσμο να τους ακολουθήσει.
Καταληκτικά, παρακολουθούμε ενεοί και εμβρόντητοι το θέατρο του παραλόγου. Δεν υπάρχει κανένας να του τραβήξει το αυτί; Δυστυχώς οι Ευρωπαίοι τον κανακεύουν για τα δικά τους συμφέροντα και συνασπίστηκαν γύρω από την κ. Μέρκελ και τον αφήνουν ατιμώρητο. Ποιος του έδωσε το δικαίωμα αυτού του κυρίου να φέρεται σαν ο δερβέναγας της υφηλίου; Ο άνθρωπος έχει χρόνια που υπερέβη τα εσκαμμένα.

Όμως, μπορεί το κακό να θριαμβεύει για κάμποσα χρόνια τώρα, υπάρχει, όμως, η αναπόδραστη αλήθεια, ότι στο τέλος παραμονεύει η τραγωδία. Έστι δίκης

οφθαλμός! Στο τέλος, επέρχεται η κάθαρση, δι’ ελέου και φόβου.

«Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι».

Θα έρθει και αυτού η σειρά του, όπως μαρτυρούν οι αιώνες για τόσους και τόσους επηρμένους και οιηματίες αυτού του κόσμου. Έσσεται ήμαρ!